

[Indenrigsministeren.]

berømte Laan, der blev optaget i Amerika; det var vist mellem 7 og 8 pCt., den danske Stat maatte betale. Ja, men det ærede Medlems Hukommelse slaar ikke rigtig til. Dette Statslaan blev optaget paa et helt andet Tidspunkt end det Tidspunkt, jeg taler om her, hvor Venstre satte Bankpolitikken ind som Valutamiddel. Hvis det ærede Medlem vil se paa Aaret 1924, se bl. a. paa den sidste Diskontoforhøjelse fra 6 til 7 pCt. i 1924 under Ministeriet Neergaard, vil han se, at paa det Tidspunkt laa det udenlandske Renteniveau langt lavere, men i Kraft af den Politik, Partiet Venstre var Tilhænger af, satte det Diskontopolitikken ind som eneste Middel til at holde Kronen. Det er Sagen, og det er den Politik, Venstre ønsker ført her i Landet, naar det agiterer for Valutaordningens Afskaffelse. Derfor er jeg berettiget til at sige, at Venstre kan ikke kritisere den Diskontopolitik, der er ført her i Landet — som endnu ikke har ført os op over 4 pCt. —, naar enhver kyndig paa det Omraade ved, at ved at følge Venstres Veje vilde vi naa helt andre Diskontosatser.

I denne Forbindelse maa jeg maaske have Lov til at sige, at jeg er ganske uenig med det ærede Medlem i, at paa Rentefoden i et Land kan alene Tilbud og Efterspørgsel øve Indflydelse, at intet andet kan øve Indflydelse derpaa. Jeg er ganske uenig med det ærede Medlem deri, og det ærede Medlem vil vel ikke kunne finde nogen Økonom overhovedet i Nutiden, der vil gaa ind for en saadan Tankegang. Spørgsmaalet er blot, hvilken Indflydelse kan der øves, og i hvilket Omfang kan man øve Indflydelse. Det er indlysende, at da vi havde den nedadgaaende Rentefod i 1933 og 1934, da var der Mulighed for at forcere denne Nedgang, og det var det, vi gjorde. Og naar det ærede Medlem altid taler om min mislykkede Konvertering, maa det maaske være tilladt at minde om, at den i hvert Tilfælde førte til den største Konvertering, der nogen Sinde er gennemført her i Landet, nemlig 600 Millioner Kr. Jeg tænker ikke, det ærede Medlem nogen Side vil naa højere. Men jeg erkender, at denne Konverteringspolitik naaede ikke igennem, fordi det daværende Landstingsflertal nægtede os de Beføjelser, som Regeringer i andre

Lande kunde opnaa, og som det er nødvendigt at have for at føre en Konvertering til Bunds.

Det ærede Medlem var saa venlig at føje en Bemærkning til, nemlig at naar jeg havde talt om Overdrevene, var jeg i særlig Grad berettiget dertil og bevandret paa disse Overdrev, og det vil jeg ikke paa nogen Maade nægte. Jeg har somme Tider paa disse Overdrev jaget ædelt Vildt, og det er ogsaa hændt, at jeg har ramt baade Kronvildt og højtflyvende Fugle. Jeg er altsaa ganske enig med det ærede Medlem i, at min Jagt ikke altid har været forgæves.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen mente, at jeg ikke havde været opmærksom paa § 10 i Lovforslaget, der giver Kommuner og Boligforeninger Ret til at opføre Smaahuse til Salg. Jo, det har jeg været opmærksom paa, og jeg har ogsaa nævnt det i Folketingstidenden Sp. 3201. Jeg har netop sagt noget tilsvarende, som det ærede Medlem just nu sagde, at jeg ikke kan forstaa, hvorfor man ikke ogsaa vil give andre Sammenslutninger Ret til at lade opføre disse Huse til Salg, naar man for de Familier, der købte dem, gav de Lettelser, Loven i øvrigt kan byde. Jeg er oveni i Købet gaaet videre og har sagt, at jeg kunde tænke mig, at man opførte saadanne Huse til Udleje med Forkøbsret, naar Prisen blev fikseret, for det vilde hjælpe mange Mennesker, der ikke har de 1 500—2 000 Kr., der skal til, og som man maaske heller ikke kan forlange skulde have dem paa det Tidspunkt i deres Liv, hvor det var bedst for dem at komme ud til de frie Omgivelser.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Chr. Christiansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.